

Kapitola č. 20: Dvojník

"Dvě minuty," zamumlala Anne a rozhlížela se po prázdné vstupní hale. "Víc jak dvě minuty jsem pryč nebyla a hle! Vypařili se. Radši nechci vědět, co dělají..."

„Možná by ses spíš měla ptát, jestli se vypařili úmyslně,“ ozvalo se z druhého konce místnosti.

Nemrtvá se poplašeně otočila a pohlédla na Kurtisovu tvář s mírným úšklebkem, která na ní zírala ode dveří. „A já si myslela, žeš byl starší než já. Stáří asi nemá co do činění s duševní vospělostí. Tak už nech těch hovadin. Kde je Lara?“

„To počká,“ usmál se ledově. „Spíš bych si s tebou rád pokecal o těchhle...předmětech.“ S tím vyndal z kapsy medailon i jeho kopii.

„Ty...co...JAK?!“ zakoktala se. „Proč jsi mi neřekl, že máš amulet i ten obřadní duplikát...a jak jsi k nim vůbec přišel?!“

Úsměv zmizel. „Neječ tady, nechceš snad přilákat tu sbírku goril, co si tady Karel chová, nebo ano? Takže od začátku. Kde jsem ho vzal? To je jednoduchý. Odkázal mi ho otec. On byl poslední opatrovník Medailonů věčnosti. Konkrétně exempláře, který nepochází z Prahy, ale z Turecka. Jsou skoro k nerozeznání, ale jeden ze šedesáti tří znaků na jejich povrchu je jiný, ten určuje polohu chrámu. A kopie? Tu mi poskytla tvá matka.“

„A proč jsi mi to tajil?! Mohli jsme je zničit!“

„Zničit?“ Pohrdavě se uchechl. „Anne, neuhnívá ti už v tom mrtvém těle i mozek? Zničit sílu? Zničit moc?!“

Nemohla věřit vlastním uším. Tohle měl být Kurtis Trent? Ten Kurtis Trent, kterému jako jedinému věřila, že je na straně světla? „Kurtisi...nemluvíš o tom uhnívání mozku z vlastní zkušenosti? Ty cvoku! Síla? Moc?! Jo, ale temné, ty idiote! Zapomněl jsi na přísahu? Zapomněl jsi, proč zemřela má matka, tvůj otec, všichni z Řádu?!“

„Vím to až moc dobře. Právě proto se ptám, nebyla nakonec chyba stát PROTI? Dost nad tím uvažuju, Anne. Už chybí jen málo. Jen pět dalších duší. Jen pět duší a...“

„A? A co Gherea, ty génie? Nikoho neoživíš bez pomoci „tvůrce medailonu“, jestli se těm bestiím tak říká. Myslíš, že bude ochotná spolupracovat s lidmi, kteří jí v zápiscích řádu označovali jako Živoucí hroudu nosního hlenu s vlasy?“

„Byl bych rád, že neumí číst.“

„I tak. Navíc jsi asi zešílel. A ještě jsi mi neodpověděl. Kde je Lara, taky sdílí tvé pošahané představy a šílený sny?“

Zamračil se. „Právě že ne. Ale neboj. Je zcela...“ dodal a v očích se mu zeleně zablýsklo, „...v bezpečí...“

Pomalou se probírala. Celé tělo jí opět bolelo, hlava se mohla rozskočit, skoro jako živá vzpomínka na útěk ze Strahova. Ale i kdyby, nemohla si dovolit si teď lehnout a hrabat se ve své mysli. Teď ne.

S heknutím se postavila a rozhlédla se. A první, co Laru Croft praštilo do očí, byly mříže.

„Ááá, útulná cela.“

Zalomcovala mřížemi. Zoufalý pokus, držely pevně. Jak se dalo čekat, její vězňové jí vzali všechny zbraně, v batohu jí zůstala jen lékárna a světlice. Otočila se a začala prozkoumávat celu, v přítomí to šlo dost špatně.

Zdávalo se jí, že na zemi se cosi pohnulo. Dost to vypadalo jako lidské tělo...

Sklonila se, aby zjistila, kdo to je.

„Kurtisi...?“ zašeptala nevěřícně.